

REPUBLIKA I
VISOKI UPRAVNI SUD R
Z A G I
Frankopa

PRIJEMNI ŠTAMPILJ
REPUBLIKA HRVATSKA

376 HAKOM

Prilmljeno: 27.01.2021., 09:09 h		
Klasifikacijska oznaka:	Ustrojstvena jedinica	
034-07/19-01/51	376-08	
Uredžbeni broj:	Prilozi	Vrijednost
437-21-14	0	

d2617588

UPRAVNI SUD U SPLITU

PRIMLJENO

Dana: 07. 01. 2021

Poslovni broj: Usž-1967/20-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Ljiljane Karlovčan-Đurović, predsjednice vijeća, Lidije Rostaš i Sanje Štefan, članice vijeća te višeg sudskog savjetnika – specijalista Srđana Papića, zapisničar, u upravnom sporu tužitelja protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti (HAKOM), Ulica Roberta Frangeša Mihanovića 9, Zagreb, zastupanog po opunomoćenici uz sudjelovanje zainteresirane osobe kojeg zastupa dipl. iur., radi rješavanja spora između korisnika i operatora, odlučujući o žalbi tužitelja protiv presude Upravnog suda u Splitu, poslovni broj: UsI-228/19-12 od 21. listopada 2019., na sjednici održanoj 4. studenog 2020.

p r e s u d i o j e

Odbija se žalba tužitelja i potvrđuje presuda Upravnog suda u Splitu, poslovni broj: UsI-228/19-12 od 21. listopada 2019.

Obrazloženje

Presudom prvostupanjskog suda odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja za poništenje odluke tuženika, klasa: UP/I-344-08/18-01/1019, urbroj: 376-05-2-19-05 od 8. travnja 2019.

Protiv označene presude tužitelj je podnio žalbu radi pogrešne primjene materijalnog prava, te pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja (članak 66. stavak 1. Zakona o upravnim sporovima – „Narodne novine“ 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17. - dalje: ZUS).

Tužitelj u žalbi ističe da je povod za podnošenje tužbe bilo kašnjenje jedne SMS poruke prema mobitelu tužitelja od čak 12 dana, te je u tužbenom zahtjevu ukazao na nezakonito postupanje tuženika koji tolerira nezakonito poslovanje operatora komunikacijskih usluga koji uopće ne pohranjuje niti čuva podatke o prijemu SMS poruka. Na taj način nesporno krši članak 109. i 110. Zakona o elektroničkim komunikacijama koji obvezuju na čuvanje svih podataka tijekom ostvarivanja komunikacije, ali je prvostupanjski sud u obrazloženju osporene odluke tužiteljevo pozivanje na navedene odredbe ocijenio neosnovanim, što je jedinstven slučaj u svijetu da sud ne utvrđuje da li je zakon prekršen ili nije, nego utvrđuje da li je pozivanje oštećenog na odredbu tog zakona osnovano ili neosnovano. Pri tome je sud iskazao zabrinjavajući nebrigu za borbu protiv organiziranog kriminala i zaštitu obrane i nacionalne sigurnosti, zbog čega i postoji obveza zadržavanja i čuvanja svih podataka tijekom ostvarivanja elektroničke komunikacije u smislu naprijed

navedenih odredaba Zakona o elektroničkim komunikacijama. Vezano za navode tužitelja glede ispravnosti njegovog mobitela i spremnika SMS poruka te odustajanja od najavljenog vještačenja, ističe da je on to zatražio samo kao odgovor na insinuacije operatora i tuženika o stanju njegovog mobitela. Tragikomično djeluju navodi u prvostupanjskoj presudi kako je status tužitelja od pravnog značaja u predmetnom postupku, jer organizirani kriminal i ugroze nacionalne sigurnosti ne prave razliku između registriranog i neregistriranog korisnika telekomunikacijskih usluga i da li je korisnik u pretplatničkom odnosu ili svoje usluge plaća bonovima. Temeljem navedenog, predlaže da Visoki upravni sud poništi presudu Upravnog suda u Splitu i donese zakonitu presudu.

Odgovor na žalbu dao je tuženik u kojem ističe da je tijekom postupka pojasnio razliku između podataka koji su operatori obvezni dostavljati za redovne potrebe korisnicima u svrhu kontrole prometa i potrošnje, u odnosu na spomenute članke koji se odnose na potpuno drugačije procedure zadržavanja podataka, praćenje i kontrole prometa temeljem odluka nadležnih tijela tijekom kaznenog postupaka. Također opet ističe da primitak SMS poruka ovisi i o dostupnosti signala na mobilnom uređaju, lokaciji gdje se korisnici nalaze, te bi uzimajući sve u obzir eventualno vještačenje u konkretnom slučaju bilo bespredmetno. Slijedom navedenog predlaže odbiti žalbu kao neosnovanu.

Odgovor na žalbu dala je i zainteresirana osoba u kojem ističe kako je sud pravilno utvrdio činjenično stanje i ispravno primijenio materijalno pravo, te na tako utvrđenim činjenicama donio ispravnu odluku. Ponovno ističe da je zaprimanje SMS poruka u ovisnosti o dostupnosti signala na mobilnom uređaju primatelja poruke i statusu spremnika SMS poruka na mobilnom uređaju primatelja poruke. Drugim riječima, primitak SMS poruke ovisi o parametrima koji nisu pod kontrolom operatora, niti operator na iste može utjecati. Shodno navedenom zainteresirana osoba predlaže da Visoki upravni sud presudom odbije žalbu kao neosnovanu i potvrdi prvostupanjsku presudu.

Žalba nije osnovana.

Ocjenjujući žalbene navode, ovaj Sud je iz spisa predmeta utvrdio da je prvostupanjski sud pri utvrđivanju činjeničnog stanja u sporu uzeo u obzir činjenice utvrđene u postupku donošenja osporavane odluke (članak 33. stavak 2. ZUS-a).

Tako je prvostupanjski sud utvrdio da se u konkretnom slučaju radi o sporu između korisnika – tužitelja i operatora, zainteresirane osobe, zbog zakašnjelog primanja SMS poruke koja je tužitelju upućena 5. svibnja 2018., a koju poruku je tužitelj zaprimio kako tvrdi 12 dana od kako je ista poslana, te je zatražio priznanje zainteresirane osobe o obavljanju necjelovite usluge primanja SMS poruke.

Po ocjeni ovoga Suda tužitelj žalbenim navodima nije doveo u sumnju odlučne činjenice kako su utvrđene u postupku, pa zbog toga i ovaj Sud prihvaća tako utvrđeno činjenično stanje.

Na tako utvrđeno činjenično stanje prvostupanjski sud je pravilno primijenio materijalno pravo, te odbio tužbeni zahtjev, uz obrazloženje s kojim je i ovaj Sud suglasan.

Pravilno je prvostupanjski sud obrazložio da se u konkretnom slučaju ne može primijeniti odredba članka 109. Zakona o elektroničkim komunikacijama koja propisuje da su operatoru javnih komunikacijskih mreža javno dostupnih elektroničkih komunikacijskih usluga obvezni zadržati podatke o elektroničkim komunikacijama iz članka 110. Zakona u svrhu omogućavanja provedbe istrage, otkrivanja i kaznenog progona kaznenih djela u skladu s posebnim zakonom iz područja kaznenog postupka, te u svrhu zaštite obrane i nacionalne sigurnosti u skladu s posebnim zakonima iz područja obrane i nacionalne sigurnosti, a odredba članka 110. navedenog Zakona propisuje na koje se vrste podataka odnosi obveza zadržavanja podataka iz članka 109. Zakona.

Pravilno je sud zaključio da se u konkretnom slučaju ne radi o podacima iz područja obrane i nacionalne sigurnosti o kojima tužitelj u žalbi iskazuje, radi čega je pravilno primjenom odredbe članak 57. stavak 1. ZUS-a tužbeni zahtjev odbijen kao neosnovan.

Stoga je prigovore iznijete u žalbi kao neosnovane valjalo odbiti, te kako je utvrđeno da ne postoje razlozi zbog kojih tužitelj pobija prvostupanjsku presudu, kao niti razlozi na koje Visoki upravni sud pazi po službenoj dužnosti (članak 73. stavak 1. ZUS-a), na temelju odredbe članka 74. stavka 1. ZUS-a, žalba je odbijena kao neosnovana i potvrđena prvostupanjska presuda.

U Zagrebu 4. studenog 2020.

Predsjednica vijeća
Ljiljana Karlovčan-Đurović, v.r.

Za točnost opravka – ovlaštena službenik:

Tanja Nemčić